

QUAN LLEGIU AQUESTES

línies, la campanya electoral ja s'haurà acabat. Hi ha hagut diversos models de campanya al damunt de la taula, no importa de quin partit parlem. D'una banda, el model de campanya que s'estila d'un temps ençà: la crítica a l'adversari per damunt de la proposta; la cohesió dels propis contra els adversaris; la referència a les urgències nacionals, les famoses urgències històriques de Menotti transposades a la política catalana. D'altra banda, hi ha els que hem mirat de polaritzar la campanya al voltant de les propostes, al voltant de plantejaments polítics que, encertats o no (això ho han de jutjar els barcelonins), responen a una determinada voluntat de fer ciutat d'una manera diferent, alternativa. Per això em sembla pertinent reivindicar la política propositiva, la que gosa fer plantejaments que serveixin per discutir sobre el que és substancial i no sobre el que és adjectiu o directament menyspreable. En aquesta campanya, doncs, hem introduït temes que espero esdevinguin matèria de discussió i d'execució els pròxims anys.

El barri del Morrot: Barcelona té un problema molt greu d'espai, un problema que incideix sobre la falta de terrenys per fer-hi habitatges, sobretot habitatges de propietat municipal de lloguer per a joves, gent gran, residències d'estudiants, professors, emprenedors

LECTURES POLÍTIQUES

▶ ANTONI VIVES

Projectes polítics

— píndoles —

«El barri del **MORROT**: Barcelona té un problema molt greu d'espai, un **PROBLEMA** que incideix sobre la falta de **TERRENYS** per fer-hi **HABITATGES**»

i tota mena de persones. Hi vam estar donant molts tombs. Des del temps d'«Hiper-Catalunya», l'exposició que vaig dirigir al MACBA ara fa quatre anys, pensàvem en la zona del Morrot com a espai d'expansió de la ciutat. El creixement del port cap al riu Llobregat ens ho permetia. Les operacions Maremagnum i World Trade Center facilitaven el camí cap a la utilització dels molls del Morrot per a usos més cívics i més socialment útils que els ja citats. I aleshores vam començar a treballar en el barri del Morrot.

Parlem de més de mig milió de metres quadrats destinats a habitatges, de més de 200.000 metres quadrats destinats a zona verda. Parlem, doncs, de fer ciutat. El projecte pot ser discutit, només faltaria! Però he trobat a faltar discussió políticament sòlida respecte a aquest tema. Espero que els pròxims mesos en podrem parlar, i espero que, a mesura que el barri es vagi fent, anirem veient com Barcelona té més cotilles mentals que no pas físiques.

El Pla Montjuïc-Llobregat: relacionat amb el projecte ante-

«El fet **METROPOLITÀ** ha estat més un procés autogestionat que no pas una **IDEA**, llevat de la que van tenir al **CAP** i van posar damunt del **PAPER** els Serratosà i els Solans de l'època»

— píndoles —

rerior, el Pla Montjuïc-Llobregat forma part d'una visió integral del sistema urbà de l'eix sud de desenvolupament metropolità. Les befes sobre el pla no m'impresionen gens. D'aquí a un parell d'anys celebrarem els 150 anys de l'aprovació del Pla Cerdà. Cerdà i els qui el van ajudar políticament van ser tractats de bojos. Però avui Barcelona és el que és gràcies a aquells «bojos». Barcelona ha de poder arribar al Llobregat en bones condicions, de la mateixa manera que l'Hospitalet es proposa

arribar i traspasar la Gran Via en bones condicions; de la mateixa manera que el Prat ha planificat la consolidació del seu espai urbà i natural. Barcelona, doncs, ha de poder treballar amb el seu pati del darrere, la Zona Franca, per convertir-lo en un espai de creixement endreçat, equilibrat, digne de ser anomenat ciutat. Ningú no ha dit que fos senzill, és clar, però és perfectament possible. Parlem de més d'1.250.000 metres quadrats de terreny per relligar la ciutat, per cosir-la adequadament amb el Prat i amb l'Hospitalet. Milers de metres per no parlar de regió metropolitana per parlar-ne, sinó per fer-ne de debò. Si us hi fixeu, fins ara l'àrea metropolitana només ha servit per confrontar administracions, per fer veure que hi ha models alternatius de país. Però res de tot això no és cert del tot. El fet metropolità ha estat més un procés autogestionat que no pas una idea, llevat de la que van tenir al cap i van posar damunt del paper els Serratosà i els Solans de l'època. O té res de planificat pensant en els altres municipis la plaça d'Europa? Les propostes, per tant, serveixen per repolilitzar-nos, per parlar de camins, per parlar de futurs. Cal tornar a la política propositiva, i alguns hi estem compromesos.